

From afar

A text by Matei Bejenaru

תרגום לעברית מאת מטיי בג'נארו

The first exodus began in the '60s and lasted until 1989. In this interval millions of men and women left behind their villages and moved to the city... The Romanian communists had the ambitious plan of building socialism in a country of peasants...

Radio Free Europe called this plan "forced industrialisation". Against their will, the youth were forced to leave their countryside world, their parents' and ancestors' lifestyle, and move into a new world that was foreign to them: the world of socialist cities, with never-ending sites on which factories were built, and with apartment blocks in which hot water and heating were delivered parsimoniously... Hoe and plough handles were replaced by hammers, sewing machines and lathes...

The second exodus began in the '90s, after the fall of communism, and it continues today. Most of the communist factories went bankrupt one after the other, and the former-peasants-turned-factory-workers were left without jobs. They had to fend for themselves, and many went abroad in search of work. They had to adapt to a world that was even more foreign to then than the city they had discovered in their youth.

When thinking about ourselves, each of us has at least one – probably subjective – point of reference in time separating their

מרחוק

תרגום לעברית מאת מטיי בג'נארו

האקסודוס הראשון התחיל בשנות ה-60 והסתיים ב1989-. בתקופה זאת מיליוני גברים ונשים עזבו את כפריהם ועברו לעיר ...

לקומוניסטים הרומנים הייתה תוכנית שאפתנית לבנות סוציאליסמוס בארץ של איכרים ...

רדיו אירופה החופשית קרא לתוכנית הזאת "תיעוש מאולץ". נגד רצונם, הצעירים היו נאלצים לעזוב את עולם הכפרי שלהם, את דרך החיים של הוריהם ואבותיהם בכדי לעבור לעולם חדש שהיה להם זר: עולם של ערים סוציאליסטיות, עם אתרי בניה שאינם נגמרים, במטרה להקמת מפעלים. בנוסף לזה, הם היו גרים בבנייני מגורים אשר הספקת המים הייתה חסכנית.

כלי מעדר ומחרשה הוחלפן עם פטישים, מכונות תפירה ומחרטות

האקסודוס השני התחיל בשנות ה-90, אחרי נפילת הקומוניזם, וממשיך עד היום. רוב המפעלים הקומוניסטים פשטו רגל אחד אחרי השני. והאיכרים-לשעבר-שהפכו-לעובדים-במפעל נשארו ללא מקום עבודה. הם היו צריכים להתפרנס ורבים מהם הלכו לחו"ל לחפש עבודה. הם היו צריכים להתאים את עצמם לעולם שהיה עוד יותר זר להם מעולם העיר שהם גילו פעם בתור צעירים.

כאשר חושבים על עצמנו, לכל אחד יש לפחות נקודת התייחסות אחת של זמן – שמפרידה את הקיום בפרקים, בחלקים: ההוא לפני וההוא אחרי רגע מסויים ...

בשביל מאריה, נטליה, לוצ'י, אווה, ליביה או תמרה, השנה שבה הן באו לישראל בתור עובדות בסיוע לקשישים, הייתה בהחלט נקודת התייחסות של זמן ששינתה את חייהן. איך הן התפרנסו ברומניה או מולדובה חדל עיניין ...

במהלך הזמן, משפחותיהן התפרקו, בעליהן המובטלים בזבזו את הכסף שהן שלחו הביתה עלך משקאות. אחרי זה עזבו את הנשים שלהם. בשביל כמה נשים אין כבר למה לחזור הביתה ... הן לבד. חשבון הבנק, שבו כל חודש נכנס לא הרבה כסף, מאות דולרים כל חודש, איננו מנחם אותן, אלא הוא רק אשליה של אושר מטושטש בעתיד שלהן.

לחיות בין קשישים ולסייע בהם, באופן בלתי נמנע, גורם לחשוב על מוות. לחיות בעולם כל כל שונה, לא להיות מסוגל לקרוא או לדבר, לא מסוגל לחיים חברתיים, נידון לחיות בבתיהם של אנשים אחרים, לא מסוגל להתעלות מעל מעמדו של עובד זר, מרגישים את כפל המרחק – גם ביחס לעולם החיצוני וגם ביחס לעצמו ...

נהיה מין מכונת חיים ...

זיכרון נינון, הבזקים של סיפורים מן העבר גורמים צער עמוק, ומעל לכל, הוא לבד ... לבד ...